

blere en tvangsakkord enten uden for eller i forbindelse med konkurs, før der kan indgives begæring om gældssanering i forbindelse med konkurs efter et særligt regelsæt for erhvervsdrivende.

Fordelen ved et sådant system kunne være at markere, at akkordinstituttet bør være afprøvet, før skifteretten inddrages i nedskrivning af i hovedsagen erhvervsmæssig gæld. Udformes reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs for lempeligt i forhold til tvangsakkordreglerne, vil der således være en risiko for at mindske skyldnerens incitament til egenlige rekonstruktionsbestræbelser.

Det forhold, at en akkord i en række tilfælde i praksis må antages at være udsigtsløs og dermed blot vil være et yderligere omkostningskrævende element, taler efter Konkursrådets opfattelse imidlertid afgørende imod at stille krav om, at skyldneren inden indledning af en sag om gældssanering i forbindelse med konkurs skal have forsøgt at opnå tvangsakkord. Et krav om forudgående akkordforhandlinger ville således føre til, at der ville blive færre midler til fordeling blandt kreditorerne i forbindelse med gældssaneringen.

Der henvises til betænkningen side 380 ff.

4.10.3.1.5. Udvidelse af området for regler om gældssanering i forbindelse med konkurs

Konkursrådet peger på, at en stor del af de konkursdekreter, der i dag afsiges, vedrører aktie- og anpartsselskaber. Erhvervsvirksomhed drives ofte gennem f.eks. et aktie- eller anpartsselskab, og selskabsdeltagerne påtager sig ofte kautionsforpligtelser for lån mv. til selskabet.

For at sikre, at et nyt regelsæt om gældssanering for erhvervsdrivende i fuldt omfang varetager de hensyn som tillægskommissoriet bygger på, bør regelsættet efter Konkursrådets opfattelse i givet fald også omfatte den persongruppe, som har drevet erhvervsvirksomhed gennem et selskab, hvor skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte har ejet en væsentlig del af kapitalen, og hvor den håbløse gældsforpligtelse i hovedsagen beror på f.eks. kautionsforpligtelser, som skyldneren i forbindelse med selskabets konkurs ikke har været i stand til at indfri. Herved sikres det, at det i relation til gældssaneringsreglerne vil være uden betydning, om skyldneren har drevet sin virksomhed i eget navn eller gennem et selskab.

Da kautionsforpligtelser mv. ofte påtages også af den erhvervsdrivendes ægtefælle eller samlever, fin-

der Konkursrådet, at et særligt regelsæt bør udstrækkes til at gælde for den ægtefælle eller samlever, hvis håbløse gældsforpligtelser i hovedsagen udspringer af sådanne forpligtelser. Dette bør gælde både i den situation, hvor skyldnerens håbløse gældsforpligtelse er opstået som følge af en forpligtelse påtaget til fordel for skyldnerens erhvervsdrivende ægtefælle eller samlever, som er gået konkurs, og i den situation, hvor forpligtelsen er påtaget for gæld optaget i et konkursramt selskab, hvor skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af selskabskapitalen.

Konkursrådet henviser i den forbindelse til, at en ægtefælles eller samlevers fortsatte hæftelse for en uoverskuelig gældsbyrde i sig selv vil kunne hindre den erhvervsdrivendes forsøg på at starte en ny virksomhed. Det vil således ofte være husstandens samlede økonomiske forhold, der udgør en forudsætning for en potentiel erhvervsdrivendes mulighed for at (gen)starte en ny virksomhed, herunder mulighederne for at få lån til etablering af den nye virksomhed.

Det kan efter rådets opfattelse endvidere forekomme mindre rimeligt og uhensigtsmæssigt, hvis ægtefællers eller samleveres sager om sanering af gæld, som udspringer af samme erhvervsvirksomheds sammenbrud, skal behandles efter forskellige regelsæt – reglerne om gældssanering henholdsvis gældssanering i forbindelse med konkurs.

Konkursrådet finder tilsvarende, at der i dobbeltsaneringssager (dvs. samtidig behandling af to samlede skyldneres sager om gældssanering), hvor kun den ene ansøger i hovedsagen har gæld fra erhvervsvirksomhed, bør kunne meddeles begge parter gældssanering på samme betingelser, selv om den ene skyldner ikke har erhvervs-gæld. I modsat fald vil der også her kunne opstå situationer, hvor ægtefæller og samlever, som samtidig søger om gældssanering, skal behandles efter forskellige regler.

Konkursrådet finder derimod, at der ikke er grundlag for at udstrække anvendelsesområdet for særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende til en videre personkreds, f.eks. til forældre, søskende mfl., som måtte have påtaget sig kautionsforpligtelser over for en erhvervsvirksomheds gæld. De økonomiske forhold for denne persongruppe vil således normalt ikke have nogen effekt på den erhvervsdrivende skyldners mulighed for at genstarte en erhvervsvirksomhed.

Der henvises til betænkningen side 383.